

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 2424/18
Дана 17.04.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "Р. Н." д.о.о. Б., З., Улица... број..., кога заступа Мирко Брборић, адвокат из Б., Улица... број..., изјављеној против туженог Министарства заштите животне средине Републике Србије, Београд, Булевар Михајла Пупина број 2, ради поништаја решења број 353-02-1374/2017-16 од 23.01.2018. године, у правној ствари понављања поступка давања сагласности на студију о процени утицаја на животну средину, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.04.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Министарства заштите животне средине Републике Србије, број 353-02-1374/2017-16 од 23.01.2018. године.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство заштите животне средине Републике Србије, Београд, Булевар Михајла Пупина број 2, да тужиоцу "Р. Н." д.о.о. Б., З., Улица... број..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Оспореним решењем понавља се поступак давања сагласности на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране (МХЕ) "... " на реци ..., носиоца пројекта Р. Н. д.о.о. Б., З., Улица... број..., која се планира на простору Парка природе "...", на катастарским парцелама ближе означеним у диспозитиву тог решења које се налазе у К.О..., као и на катастарским парцелама ближе означеним у диспозитиву тог решења у К.О..., град Пирот, окончан решењем Министарства заштите животне средине број 353-02-1374/2017-16 од 18.07.2017. године. Наведеним коначним решењем број 353-02-1374/2017-16 од 18.07.2017. године

даје се сагласност на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране (МХЕ) “...” на реци В..., са машинском зградом на катастарским парцелама у К.О... ближе означеним у диспозитиву тог решења све, као и на катастарским парцелама у К.О..., град Пирот, ближе означеним у диспозитиву, на простору Парка природе “...”, носиоца пројекта Р. Н. д.о.о. из З..., Улица... број... Према истом решењу, носилац пројекта је дужан да спроведе мере заштите животне средине предвиђене Студијом о процени утицаја из тачке 1. овог решења (поглавље 8. предметне Студије). Носилац пројекта је у обавези да испоштује и друге услове и сагласности надлежних органа и организација у складу са посебним законом. Носилац пројекта је у обавези да спроведе програм праћења утицаја на животну средину – мониторинг систем (поглавље 9. предметне Студије). Носилац пројекта је дужан да у року од две године од дана пријема одлуке о давању сагласности отпочне са извођењем пројекта. Решење и предметна Студија о процени утицаја саставни су део техничке документације потребне за прибављање дозволе или одобрења за почетак извођења пројекта. Наведено је и да ће о трошковима поступка бити решено посебним решењем.

Тужбом поднетом Управном суду дана 09.02.2018. године, уређеном дана 28.02.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са законом дозвољених разлога. Пре свега истиче да је тужени орган пропустио рок за понављање поступка по службеној дужности, а који је утврђен чланом 178. став 1. у вези става 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога, што тужени наводи да је за нове чињенице које су разлог понављања поступка сазнао дана 27.12.2017. године из дописа Јавног предузећа за газдовање шумама “Србијашуме”, а заправо постоје најмање два датума која премашују законски рок од 90 дана. Истиче да је преурањено доношење решења о понављању поступка без претходног стављања ван снаге позитивног решења о условима Завода за заштиту природе. Наиме, тек да су у поновљеном поступку пред заводом дати другачији услови од претходно датих, поступак давања сагласности на Студију би се могао поновити. Основаност овог навода тужбе потврђује и Шумарски факултет који наводи да евидентирање заштићених и строго заштићених врста у току реке ... намеће потребу понављања поступка у којем је Завод издао решење о условима заштите природе. Наглашава да Закон о заштити природе не садржи одредбе о томе да хидроелектране угрожавају заштићене и строго заштићене врсте и да је то у суштини разлог што је тужилац претходно добио сагласност на студију. Истиче да је тужени погрешно навео да је сазнао за нове чињенице које се састоје у томе да су у току вршења електрориболова у реци ... евидентирани заштићене и строго заштићене животињске врсте и то поточна пастрмка, поточна мрена и поточни рак, на које чињенице му је указао Шумарски факултет у свом обраћању од 20.12.2017. године, који је због овога изнео и став да треба поновити поступак у којем је издато решење о условима заштите природе. Међутим, тужилац указује да чињенице на које упућује Шумарски факултет нису нове јер су одавно познате, из разлога што је Завод тужиоцу током измена пројекта, а у поступку издавања коначних услова за заштиту природе, дана 19.08.2013. године издао негативно мишљење за изградњу предметне МХЕ у коме се поред осталог наводи да река представља станиште наведених заштићених врста риба. Што се тиче поточног рака, као строго заштићене врсте, указује да је у моменту доношења решења о давању сагласности на Студију, тужени имао сазнања о постојању те врсте у реци ..., јер је Министарство заштите животне средине још 2006. године наручило израду пројекта од Природно математичког факултета у Крагујевцу у коме су

представљени подаци о нађеним поточним раковима. Тужилац указује да је предметна локација за изградњу МХЕ “...” предвиђена Просторним планом општине Пирот, а што је констатовано и у локацијским условима издатим од стране надлежног министарства. Појашњава да је истовремено са одржавањем јавне расправе о студији у Пироту, Завод за заштиту природе у сарадњи са Јавним предузећем “Србијашуме” спровео стручни надзор на подручју Парка природе “....” и о томе сачинио извештај, а да се ни на који начин Завод и ЈП “Србијашуме” нису укључиле нити доставиле примедбе на садржај и процедуру око давања сагласности на Студију. Из наведеног произлази да су ирелевантни сви дописи и обраћања која су наведена у оспореном решењу, јер су сачињени након издавања решења о сагласности на Студију. Са свих наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обустави поступак, те обавезе туженог да му исплати трошкове управног спора по Адвокатској и Таксеној тарифи и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и трошкове на име таксе на тужбу.

Тужени орган је у одговору на тужбу у основи остао код разлога садржаних у образложењу оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да се Јавно предузеће за газдовање шумама “Србијашуме” Б., дописом број 22252 од 27.12.2017. године обратило туженом органу са мишљењем да би у поновном поступку требало преиспитати сагласност овог органа на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране “...” на реци на простору заштићеног природног добра – Парка природе “...”, због суштинског неуважавања услова од значаја за заштиту природе и новоутврђених чињеница о евидентираним заштићеним и строго заштићеним дивљим врстама и њиховим стаништима. У прилогу дописа, туженом органу је достављен акт Шумарског факултета из Београда од 20.12.2017. године и закључци са састанка одржаног 07.04.2017. године у Јавном предузећу “Србијашуме” са представницима ресорног министарства и Завода за заштиту природе. Накнадно је, уз захтев Шумарског факултета из Београда достављен и допис Завода за заштиту природе, са Извештајем о стручном надзору извршеном од 10. до 12. јула 2017. године. У поменутом извештају о стручном надзору стоји да је надзор извршен у предметном заштићеном добру, те да је на локацији извршен електрориболов, којом приликом су у реци ... евидентиране следеће врсте: поточна пастрмка (*Salmo trutta*) заштићена врста; поточна мрена (*Varbus balcanisus*) заштићена врста и поточни рак (*Austropotamobius torrentium*) строго заштићена врста. Констатовано је да је фактор угрожавања ових врста свако захватање воде и смањивање протока које би неизоставно довело до знатног смањења дубине и

успореног тока, чиме би се изменили услови у станишту и нарушила могућност даљег кретања матица риба, мрест и развој рибље млађи. Имајући у виду овај документ, у акту Шумарског факултета од 20.12.2017. године достављеног туженом органу, наводи се да евидентирање заштићених и строго заштићених врста у току реке ..., на профилу захвата планиране хидроелектране "...” представља сазнање нових чињеница, што према члану 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку намеће потребу понављања поступка у коме је издато решење о условима заштите природе, јер је према Правилнику о проглашењу и заштити строго заштићених и заштићених врста биљака, животиња и гљива, њихово уништавање, коришћење и предузимање активности којима се могу угрозити те врсте и њихова станишта забрањено. Полазећи од изнетог, тужени је утврдио да Извештај Завода за заштиту природе о стручном надзору од 10. до 12.07.2017. године представља доказ о новим чињеницама које би могле да доведу до друкчијег решења ове управне ствари. Осим тога, орган сматра да остала постојећа документација потврђује новоутврђене чињенице и да образлаже због чега би поступак давања сагласности на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране било неопходно поновити. Наиме, увидом у списе предмета, орган је утврдио да се ни у решењу завода, а ни у Студији не помињу заштићене и строго заштићене врсте нити се река ... помиње као станиште тих врста које уживају посебну заштиту. При наведеном, констатације у Студији о позитивном ефекту изградње предметне хидроелектране не одговарају чињеницама утврђеним приликом стручног надзора од стране Завода за заштиту природе Србије. Обзиром да се чињенице утврђене стручним надзором битно разликују од констатација садржаних у студији, те да би оне да су биле познате у тренутку одлучивања о давању сагласности на студију могле довести до другачијег решења ове управне ствари, што је према одредби члана 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку разлог за понављање поступка, то је тужени орган применом одредбе члана 177. став 2. Закона о општем управном поступку донео оспорену одлуку. Притом је одредио да би у поновном поступку ваљало прибавити и ново решење о условима заштите природе од Завода за заштиту природе, обзиром на новоконстатоване чињенице због којих је ваљаност решења овог органа доведена у питање.

Међутим, основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је доношењем решења којим се дозвољава понављање поступка окончаног решењем Министарства заштите животне средине број 353-02-1374/2017-16 од 18.07.2017. године повређен закон на штету тужиоца. Ово стога, што је одредбом члана 177. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016) прописано да орган који је донео коначно решење може да понови поступак по службеној дужности из разлога који су таксативно наведени у закону. Са разлога прописаних одредбом члана 176. став 1. тачка 1.) закона, на коју се тужени орган позвао када је донео оспорено решење, поступак се понавља ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изнетим чињеницама или изведеним доказима, могли да доведу до друкчијег решења одређене управне ствари.

Међутим, разлози за понављање поступка на које се позива тужени орган и то "да се чињенице утврђене стручним надзором Завода за заштиту природе Србије од 10. до 12.07.2017. године битно разликују од констатација садржаних у

Студији”, по оцени овог суда не односе се на овај поступак-поступак давања сагласности на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране ... на реци ..., већ на поступак који се водио пред Заводом за заштиту природе, ради издавања решења о условима заштите природе. Стога, све док је на правној снази решење Завода за заштиту природе Републике Србије, Радне јединице Ниш, 03 број 019-291/8 од 18.12.2013. године, у коме су дефинисани општи али и посебни услови за заштиту природе, све у складу са прописима из области заштите природе, то нису испуњени услови за понављање поступка давања сагласности на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране (МХЕ) “...” на реци

Из наведеног произлази да би се овај поступак могао поновити само ако би Завод издао другачије услове односно на другачији начин решио претходно питање о заштити природе, у погледу услова. Дакле, само другачије дати услови од оних који су претходно дати у поступку давања сагласности на студију, могли би довести до понављања поступка код туженог, али не са разлога што би то решење представљало нову чињеницу, већ са разлога прописаног одредбом члана 176. став 1. тачка 10. Закона о општем управном поступку, јер би другачији услови представљали другачију одлуку о претходном питању на коме је заснована сагласност туженог. У прилог наведеном схватању суда је и чињеница да је сам тужени орган у образложењу оспореног решења навео да би ваљало прибавити и ново решење о условима заштите природе од Завода за заштиту природе Србије, обзиром на новоконстатоване чињенице у Извештају о стручном надзору, због којих је ваљаност решења о давању сагласности на Студију доведена у питање.

По оцени суда, извештај Завода за заштиту природе о стручном надзору од 10. до 12.07.2017. године, достављен туженом органу, није нови доказ у овом поступку јер је Завод за заштиту природе Србије издао решење о условима заштите природе дана 18.12.2013. године и то решење једино обавезује тужени орган, а не накнадно сачињен Извештај о стручном надзору, јер исти не представља доказ о новим чињеницама. Наиме, нове чињенице, у смислу члана 176. тачка 1. Закона о општем управном поступку су такве чињенице које су постојале и у време вођења ранијег поступка, али орган није сазнао за њих па нису ни узете у обзир приликом утврђивања релевантног чињеничног стања. Међутим, из доказа достављених уз тужбу, произлази да су чињенице на које се тужени орган позива, као на разлог за понављање поступка, биле познате органу више година пре доношења оспореног решења, а што произлази из околности да је Завод за заштиту природе још 19.08.2013. године тужиоцу издао негативно мишљење за изградњу предметне МХЕ, у коме се наводи и то да је река ... природно станиште поменутих заштићених врста риба. Поред наведеног, увидом у Извод из Студије која се налази у списима, утврђено је да су у истом обрађене и третиране заштићене и строго заштићене речне врсте, те се закључује да не постоје негативне последице изградње МХЕ по њих, а што упућује на закључак да тужилац као инвеститор пројекта није прикрио ову чињеницу надлежном органу, односно да је ова чињеница била позната органу у време доношења решења, донетог у поступку чије је понављање одређено оспореним решењем.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореном одлуком повређен закон на

штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде не постоји обавеза туженог органа да донесе нову одлуку јер је Управни суд поништио оспорено решење због учињених повреда правила поступка и није вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање будући да се ради о управној ствари у којој је надлежни орган одлучивао по службеној дужности, при чему је поништавањем оспореног решења на правној снази остало раније решење о давању сагласности на студију о процени утицаја на животну средину пројекта изградње мале хидроелектране "...” на реци ... чији је носилац пројекта овде тужилац.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац определио трошкове спора, које му је суд према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12), признао за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, док је у преосталом делу нашао да је захтев прекомеран јер није правилно опредељен, као и трошкове на име таксе на тужбу у износу од 390,00 динара, одлучујући као у ставу другом диспозитива ове пресуде, у складу са одредбом члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...55/14), која се у конкретном случају примењује у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 17.04.2018. године, 9 У. 2424/18

**Записничар
Елена Петровић,с.р.**

**Председник већа – судија
Стево Ђурановић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЉЛ